far-West VERHALEN

VERSCHIJNT ELKEN WOENSDAG

De Vliegende Cowboy

Nr 78
Prijs 3,50 fr.
voor Nederland 25 Cent.

UITGAVEN "DE PALM"

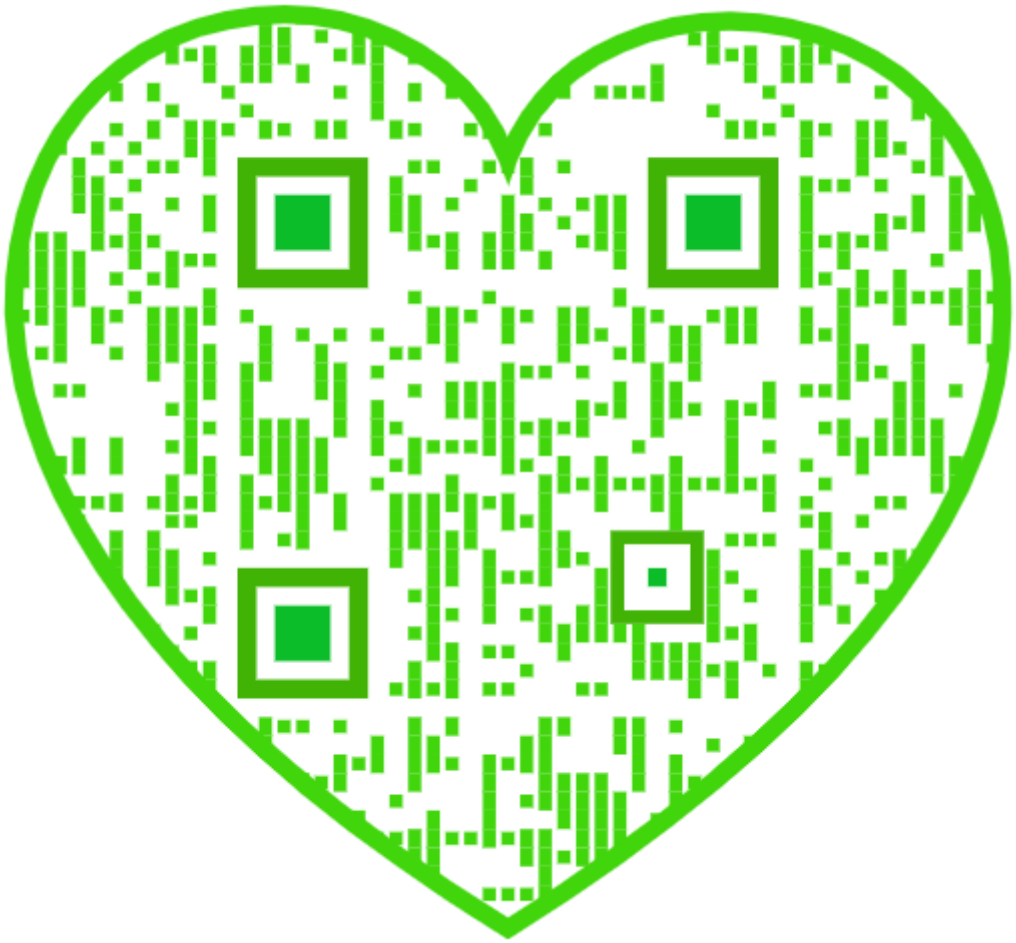

HOOFDSTUK I.

Uit de lucht gevallen.

Zeven cowboys tuurden omhoog in de blauwe lucht van Texas, half verblind door het felle schijnsel van de zon. Nu eens waren zij heel zwijgzaam en stonden roerloos te kijken, dan weer wisselden zij levendige opmerkingen.

— Het is een vogel, meende er een.

— Een vogel ? Denk je, dat je die op zulk een hoogte nog zo zou kunnen zien ? Dat moet dan wel een voorwereldlijke zijn, weet je wel ; zo'n heel grote, zo'n ptero . . . pterii . . .

— Breek je tong er maar niet mee, Bass, je weet 't toch niet. Denk je zo geleerd te zijn, dat je de namen van die dieren zo maar op kunt zeggen ?

— Wel, ik weet er meer van dan jij, Wilkie, ik ben eens 'n hele dag in het Museum van New York geweest en heb ze daar zien staan . . .

— Zeker toen het regende, niet Bass ? Ha, ha, Professor Bass, jongens !

— Stil nu, laten we liever zien wat dat ding is, daar in de lucht !

— Een vliegtuig ?

— Ik hoor geen motor.

— Ik meen er zoëven een gehoord te hebben. Maar dat is het toch niet. Kijk, het wordt groter !

De kleine, witte stip, hoog in de blauwe lucht, waarnaar de cowboys van de « Bellhurst »-ranch zo ingespannen tuurden, werd werkelijk groter.

— Ik weet het, meende een hunner thans beslist, en wel degeen, die zojuist met de naam Wilkie was genoemd ; het is een parachute !

— Waarachtig, een valscherm ! En kijk, er hangt iets aan ; ik zie een kleine zwarte stip eronder !

— Iets of iemand, het kan ook een mens zijn !

— Een ongewone manier om te reizen ; geef mij maar liever mijn paard !

— Wie zou dàt zijn ?

— Weet ik dat ? Misschien wel de belasting-inspector ; z'n Ford is stuk !

Nu kon men heel duidelijk iemand aan de parachute zien hangen. De opwinding onder de cowboys werd grote naarmate het valscherm daalde. Eindelijk was het nog maar 'n twintig meter boven de grond. Er hing een man aan, gekleed als de toeschouwers . . . een cowboy ! De verrassing van de paardenridders kende geen grenzen. De parachute dreef af en kwam op enige afstand neer . . . de « passagier » spartelde met de benen, duikelde over de kop en belandde toen in het grasveld ; de grote witte lap vlijde zich rustig neer. De mannen spoedden zich naar de plek, waar de luchtreiziger bezig was zich van de riem, waarmede hij aan het scherm bevestigd was geweest, te ontdoen.

Toen zij vlak bij waren, gingen zij in een kring om de man heen staan en . . . zwegen ; keken de man, die letterlijk uit de lucht was komen vallen beteuterd aan.

— Hallo, boys ! klonk het uit diens mond ; heeft iemand een sigaret voor me ?

Zeven handen tastten in de borstzakken van hun eigenaars en zeven pakjes werden hem toegereikt. De man lachte.

— Een is genoeg. Thanks !

De luchtcowboy joeg er de brand in ; de toeschouwers vonden hun spraak terug.

— Hallo, wie ben je ?

— Walt Waleson. Kom van de kant van 't Oosten. Is jullie boss hier ?

— Moet je hem spreken ?

— Neen, alleen kijken hoe hij eruit ziet. Ook 'n vraag ! Ik zoek 'n job.

— Daar komt hij juist aan.

— Die daar met z'n lange benen ?

— Ja, die, antwoordde Wilkie grinnikend.

— Wel jongens, wat is hier te doen ? zei de baas naderbij komend. En wie ben jij, dat je zo uit de lucht komt gevallen ?

— Ik ben Walt Waleson, ik kom van 't Oosten en ik zoek een job.

— Bepaald de nieuwste manier om een baantje te zoeken. Waar heb je gewerkt ?

— In « Victoria Horse Park », als U dat kent. Hier zijn mijn papieren.

De rancher knikte en zag de papieren door. Toen knikte hij weer goedkeurend.

— Ik kan nog wel iemand gebruiken. Ga maar naar de voorman en laat je een paard geven. Jongens, — dit tot de anderen — ruimt die lap op.

— Wacht even, dan zal ik jullie leren, hoe je een valscherm moet opvouwen. Dat is nog een hele kunst, zie je.

De baas riep Waleson terug.

— Laat maar, je behoeft van mijn cowboys geen vliegers te maken. Zeg, hoe kwam je er eigenlijk toe ? Hoe kwam je aan dat ding ?

— O, een van m'n vrienden is militair vlieger, zie je. Ik bezocht hem op de oefenplaats en hij nodigde mij uit een tochtje met hem te maken. Toen we in deze buurt kwamen, zei ik hem, dat ik uit wilde stappen.

— Ha, ha, lachte Bellhurst, je bent me ereen. Hij vond de nieuwe cowboy een aardige jongen. — Maar nu aan 't werk boy, come on !

— Een zestienjarige knaap, die al die tijd op een hek had gezeten, liep Waleson hard achterna.

— Hé, Pat !

Waleson draaide zich om en begon vriendelijk te lachen, toen hij de knaap zag.

— Ik heet geen Pat, zeg maar Walt. Hoe heet jij ?

— Ze noemen me « Foxie » en dat mag jij ook zeggen. Ik ben de jongste hier, zie je. Kijk, hier heb ik m'n naam aan te danken. En hij toonde hem zijn rossige krullebol.

— Ben je een Ier, dat je mij Pat noemde ? Zo heten alle Ieren, die ik gekend heb, weet je. Hoe is je eigenlijke naam ?

— Pat ! En m'n grootvader was een Ier !

De jongen kwam vertrouwelijk naast hem lopen en babbelde onverpoosd voort.

— Zeg, dat was 'n fijne stunt van je, met die parachute. Zou ik ook wel willen proberen. Ik had ook vliegenier willen worden, maar m n vader zei : Neem maar 'n paard en blijf op de grond. En nou ben ik cowboy !

Walt lachte smakelijk om het gesnap van de knaap.

— Ja, ik ben nog in de leer, en ze plagen me wel eens, maar ze menen het goed. Beste lui hier, Walt. Maar je hebt geen spullen bij je !

— Alles ginds gelaten ; komt wel weer in orde. Hou je van vliegen ?

— En óf !

— Misschien neem ik je wel eens mee !

— Heb je dan een vliegtuig ?

Maar daarover wilde Walt zich niet uitlaten. Ze kwamen bij de voorman, die een en ander met hem besprak en weldra waren allen eendrachtig aan het werk. Doch de anderen konden niet nalaten, af en toe, een nieuwsgierig oogje op de « nieuwe » te werpen.

... ...

Er zijn enige dagen voorbijgegaan. Walt heeft zich al aardig ingeburgerd bij zijn confraters van Bellhurst-Farm en Foxie is niet van zijn zijde weg te slaan. Hij verbeidt met ongeduld het schaftuur, na afloop waarvan zij kleine model-zweeftuigen oplaten, die Walt gemaakt heeft in zijn vrije tijd ; de andere cowboys zijn daarbij belangstellende toeschouwers. Er is nog een nieuwe kracht op de ranch gekomen : een plompe, onvriendelijke jongeman, waar niet veel aan is. Maar Foxie moet er zijn slaapplaats in het grote slaapvertrek door missen.

— Foxie kan beneden in de hooischuur slapen, heeft de baas gezegd, en Foxie heeft zich daaraan te houden.

— Maar het spookt in die hooischuur, Fox, denk daar wel om ! trachten sommigen hem bang te maken.

— Als er spoken komen, zal ik jou roepen, Jack ! plaagt hij terug. Ik zou lang naar je moeten zoeken, denk ik, want je zult wel onder je bed liggen, inplaats erop !

— Als ik jou was, bleef ik toch liever buiten, in de open lucht slapen. Dat is veiliger !

— Wat is dat met die spokerij ? vraagt Walt, terwijl hij de schroef van een klein zweeftuig, voorzien van een elastiek, opwindt.

De gevraagde haalt de schouders op.

— Ik weet er ook niets van, maar ze zeggen, dat het daar niet pluis is. Ze moeten wel eens vreemde geluiden hebben gehoord, die uit die schuur kwamen.

— Zeker 'n kip, verward in het hooi, of een kater !

— Neen, neen, heel wat anders. Maar zie je, ik zelf geloof het niet.

Walt kijkt de spreker eens spottend aan, zegt niets, en werpt zijn vliegtuig in de hoogte. Het stijgt werkelijk met een sierlijke boog en vliegt een heel eind door de lucht, om dan weer neer te strijken op het veld. Foxie is verrukt. Hij is trots op zijn vriend en deze voelt

zich ook werkelijk aangetrokken tot de vlugge, schrandere knaap met zijn vrolijke kijkers en warrige haarbos.

De avond is gekomen, en Fox heeft zijn krib en stroomatras naar de schuur gesleept ; ook zijn kussen, ofschoon hij meent, dat een echte cowboy eigenlijk zijn zadel als hoofdkussen moet gebruiken. Maar zover is hij nog niet. Het is stil in de schuur, de anderen zijn naar de slaap « zaal » getrokken. Hij hoort hier flauw het stemmengeroes. Een stormlamp heeft hij meegekregen, met de boodschap erbij, voorzichtig te zijn en geen brand te stichten.

Nu ligt hij op zijn bed en bekijkt bij het licht van de lamp nog even een fraai gekleurd boekje van de « American Airways », dat Walt hem gegeven heeft. Dan blaast hij de lamp uit en schiet onder de wol. Het is stil nu en donker, en de uren gaan voorbij.

Een zacht geritsel zou gehoord kunnen worden, maar Fox hoort het niet : hij slaapt rustig. Misschien komt het hem in de droom voor als het suizen van een vliegtuigpropeller. Het kan van een vogel zijn in zijn nest . . . Maar geheel stil is het toch niet meer, een ander geluid weerklinkt. Wel zacht en gedempt, maar het maakt de slaap van de jongen toch minder diep. Een geluid als van slepende voetstappen. Opeens doet een bons hem ontwaken. Hij ligt even stil, niet zo goed wetend, waar hij is ; maar even later is hij klaar wakker. Het is nu weer stil ; dan klinken voetstappen boven op zolder . . . Fox denkt aan wat de cowboys vertelden van de schuur en een kort ogenblik is hij angstig. Zal hij opstaan en naar Walt zien te komen, om hem te wekken ? Maar neen, men zou hem uitlachen ! Zijn angst wijkt nu en de nieuwsgierigheid krijgt de bovenhand. Tenslotte is hij een verstandige knaap.

Maar toch ! Die voetstappen, ze gaan van het ene eind naar het andere eind van de zolder, dof, ge-

dempt ; en soms is het, alsof er iets zwaars over de vloer boven zijn hoofd wordt gesleept. Hij wil de lamp aansteken, maar iets in zijn binnenste zegt hem, het niet te doen ; trouwens het zou hem hier beneden niet veel baten en hij neemt zich voor morgen, bij daglicht, daarboven maar eens poolshoogte te gaan nemen. Hij luistert ingespannen ; nu hoort hij weer een geritsel, een geschuifel ; het komt van langs de muren of van buiten . . . Dan is alles weer stil en het blijft stil. Nog 'n uur ligt hij wakker. Dan slaapt hij weer in. Toch schrikt hij nog 'n paar keer wakker die nacht, ofschoon er niets te horen valt en niets gebeurt . . .

HOOFDSTUK II.

Nachtelijke ontvoering.

Het is weer het schaftuur en de cowboys van de « Bellhurst » staan hun sigaret te roken en wat te praten. Walt heeft juist verteld, dat hij ook nog een poosje bij de Posterijen, de « U. S. Mail » is geweest.

— Als vlieger ?

— Bij de luchtpost, ja ! We pikten de mailzakken op

— Onder het vliegen ?

— Onder het vliegen. Op een veld hing de postzak een eind boven de grond, tussen twee palen aan een dwarsstang. De zak had een extra grote ijzeren lus van boven en ons vliegtuig van onder een haak. Wij doken, vlogen rakelings over de palen en pikten de zak op.

— Dat moet drommels precies gaan !

— Dat is ook zo ! Er is een geoefend oog voor nodig ! Maar dat krijg je wel ! Soms hadden we ook een lange stok met haak.

— Heel interessant ! Maar ik begrijp niet, als jij zo'n vlieger bent, dat je hier bent terecht gekomen als cowboy !

— Voorkeur van m'n ouders. En . . . ik hou veel van paarden ook. Zullen we eens ?

— Top !

Enige ogenblikken later rennen de twee ruiters over het veld, over de nek van hun paard gebogen en het dier met de hoed achter zich tegen de flanken slaand.

Foxie heeft alles zwijgend aangehoord ; hij over-

weegt of hij zijn grote vriend zal vertellen van de afgelopen nacht, maar vreest, dat deze hem flauw zal vinden. Hij heeft vanmorgen nog gekeken op de zolder van de schuur. Eerst trachtte hij het luik op te tillen, dat er toegang toe gaf ; maar dat ging niet. Het luik had niet meegegeven, het zat vast, of men had er iets bovenop gestapeld. Toen had hij de ladder tegen de buitenzijde gezet, was die opgegaan en had zo door het zoldervenster gegluurd. Er was echter niets buitengewoons te zien. Foxie besloot echter, diezelfde avond of nacht, zijn onderzoek te herhalen en de ladder verstopte hij achter het onkruid langs de schuur.

De avond kwam en werd doorgebracht met het zingen van liedjes op de « yard » met behulp van een banjo, waarop een der jongens niet onverdienstelijk speelde. De meeste liedjes gingen over meisjes.

— Dan moet je Fox's zijn zuster eens zien ! meent een der cowboys, als ze een poos gezongen hebben.

— Is die zo knap ? vraagt Walt geïnteresseerd.

— Ze is hier wel eens geweest voor Foxie, 't lieve broertje, niet Fox ? Jongens, wat deden we allemaal ons best ! Jullie tenminste !

— Jij zeker niet, Nick !

— En jij dan, Glossy ! Je haren glommen tweemaal zo fel, van 't vele vet, dat je erop gesmeerd had !

Foxie laat ze maar praten ; hij verbeidt het uur van naar bed gaan. Een uur later is het zo ver en de cowboys hebben niet lang nodig om in te dutten. Fox, in zijn schuur, ligt nog wakker. Het is echter nog veel te vroeg om iets bijzonders te horen, denkt hij. Hij gelooft niet veel van die spookhistories, waarmee ze hem vandaag weer flink geplaagd hebben. En toch . . . Het wordt alweer stiller en het enige, dat nu nog gehoord wordt is het suizen van de wind door de hoge bomen, die de ranch omringen, want er is wat wind komen opzetten, en af en toe het geluid van een

dier. Dat zijn bekende geluiden en dat is het niet waar Fox op wacht. Hij dommelt telkens in, maar heeft zich vast voorgenomen wakker te blijven. Zo gaan enige uren voorbij en weer is de jongen half ingedut, als hij in zijn half-slapende toestand een verwijderd gemompel meent te horen. Woorden, die hij niet kan verstaan, op gedempte toon geuit. Hij kan nog niet onderscheiden of ze van buiten komen of van de zolder. Zachtjes laat hij zich uit zijn bed glijden ; hij heeft broek en buis aangehouden en sluipt in het donker de deur uit, die hij heel zachtjes heeft geopend. Bang is Fox niet, dat is zeker ! Menig ander zou wat dieper onder de dekens gekropen zijn.

Het is buiten zo goed als donker. Een klein maansikkeltje wordt telkens verduisterd door voorbijtrekkende wolken. De jongen gaat naar de plaats, waar hij de ladder heeft verborgen en zet deze behoedzaam tegen de wand van de schuur, onder het zolderraam. Dan beklimt hij de ladder ; hij wil zien wat er op de zolder gaande is. Maar als hij bijna de hoogste sport bereikt heeft, wordt zijn aandacht een ogenblik getrokken door een lichtflits, die van een geheel andere kant komt. Het schijnsel duurt slechts kort en is direct weder verdwenen. Daar is het wéér. Fox merkt, dat het schijnt door een venster van het hoofdgebouw, daar waar, wat men pleegt « het kantoortje » te noemen, gelegen is. Wat beduidt dit opflitsende licht, op dit uur van de nacht ? Dan schiet het de jongen opeens te binnen, dat daar een brandkast staat. En er moet een groot bedrag in zijn van vee, dat juist verkocht is. Hij daalt de ladder weer af, zorgend, geen leven te maken en sluipt naar het venster. Maar hij kijkt er niet recht door. zo slim is hij wel ; hij bukt zich tot onder de vensterbank, heft even het hoofd op om door de ruit te kijken, om het dan weer vliegensvlug terug te trekken.

Hij heeft hen gezien, twee mannen ! Twee mannen

met een lantaarn in de hand, voor de brandkast. Een ligt geknield. Zij passen een sleutel en hebben een boor bij zich, waarmede de ene boort in de wand van de brandkast ! Fox stopt zijn knuist in de mond. Dieven ! Weer kijkt hij, voorzichtig. Nu herkent hij ook een van de kerels daarbinnen. Het is een cowboy van de farm, « Black Jim », zo genoemd om zijn donker uiterlijk. En nu ziet hij ook het gelaat van de ander bij het licht van de lantaarn : de man, die na Walt's komst aangenomen is en voor wie Fox zijn bed in de slaapzaal heeft moeten afstaan. Het is duidelijk, wat zij hier willen. Was Walt maar hier ! Zou hij hem gaan waarschuwen ?

Weer kijkt Fox door het venster, maar juist kijkt Jim op en de jongen kan niet vlug genoeg zijn hoofd wegtrekken, dat juist even beschenen wordt door een flits van de lantaarn in de hand van de bandiet. Deze uit een vloek, zegt wat tegen zijn kameraad, laat het stuk gereedschap uit zijn hand vallen en loopt ijlings naar de deur. In een ogenblik is hij buiten, waar Fox geen gelegenheid meer heeft om weg te komen. De jongen voelt zich vastgegrepen en door elkaar geschud.

— Jij worm, wat doe je daar ? Doe je mond open, wat heb je gezien ?

De ander komt er ook bij.

— Wat zou hij gezien hebben, Jim, zegt deze op lijzige stem ; de inbrekers misschien ?

Hij geeft zijn kameraad een blik van verstandhouding. Deze begrijpt hem.

— Heb jij gezien, Fox, wie hier probeerde in te breken ? Wij hoorden wat en zijn hierheen gesneld om te kijken, maar ze zijn al weg. Heb jij ze gezien ?

— Ik heb niemand anders gezien dan jullie en ik zag je bezig aan de brandkast.

— Wat ? ! Wou je zeggen, dat wij . . . Misschien ben je zelf wel bij het complot en moest je op uitkijk staan!

Maar Fox weet wat hij gezien heeft.

— Ik heb gezien, dat jullie met de brandkast bezig waren en verder kun je me niets wijs maken ! Ik zal . . .

Juist wil Fox een schreeuw geven, om de anderen te waarschuwen, doch de schurk, die dit voorzien heeft, drukt hem plots stevig de hand op zijn mond en sleurt hem mee.

— Goed zo, breng 'm weg, Jim ; hij is gevaarlijk voor ons. Waar zullen we hem laten ?

— Hij moet hier vandaan. Verduveld ! Ons hele plan in de war geschopt door zo'n kwajongen. Ik weet 'n goede plek voor hem, waar hij zolang onschadelijk voor ons zal zijn. Hij schudt de jongen extra door elkaar.

— Vooruit, kom mee !

Dit alles geschiedt op gedempte toon. Toch kijken de onverlaten telkens om zich heen, om te zien, of hetgeen gebeurt niet de aandacht trekt. Zij haasten zich naar de stal.

— Pas op voor de hond. Laat hij niet aanslaan !

— Geen nood, hij kent me !

Jim haalt een paard uit de stal, terwijl de ander Fox vasthoudt en hem met een revolver dreigt, dat hij niet zal schreeuwen. Fox worstelt zwijgend en wanhopig om los te komen, maar het gelukt hem natuurlijk niet. Ten laatste binden de kerels hem handen en voeten en maken korte metten met hem. Jim stijgt te paard en neemt hem vóór zich. Om zo weinig mogelijk leven te maken, laat hij het dier eerst stapvoets gaan ; doch op genoegzame afstand gekomen, zet hij er de gang in, op de heuvels aan.

Fox weet niet, wat de bandieten met hem voorhebben en waarheen de tocht zal leiden. Hij tracht in het gelaat van de ruiter te zien, doch het is te donker ; bovendien wordt het half verborgen door de brede hoed-

rand. Dan bedenkt hij, dat hij die « Black Jim » altijd al een onsympathieke kerel heeft gevonden, een gluiper ; en nu blijkt, dat hij het aan het rechte eind heeft gehad.

Na een poos door de heuvels te hebben gerend, slaat de schurk met zijn vracht een smal zijpad in, dat naar een dichtbegroeid, klein dal leidt. Het gaat verder tussen laag geboomte en struikgewas, tot een kleine hut bereikt wordt, verscholen in het groen en net even zichtbaar in het flauwe maanlicht, dat doorbreekt.

Jim stijgt af, tilt zijn onvrijwillige mede-rijder van het paard en zet hem op z'n voeten. Daar Fox niet staan kan blijven en dreigt om te vallen, zet hij hem tegen de wand van de hut. Machteloos is de knaap, stijf gebonden als hij is ; de koorden doen hem pijn en hij kan slechts even machteloos zijn kwelgeest aanstaren. Deze klopt met een harde knokkel tegen de deur, en als hij niet spoedig wat hoort, bonst hij erop. Enig geluid van binnen wordt nu hoorbaar en een zwakke stem, die iets roept ; dan wordt de deur geopend door een oud man, met verwarde, grijze baard en blijkbaar pas uit zijn bed gekropen, die met tot smalle spleetjes geknepen ogen naar buiten tuurt en mopperend vraagt wie daar is.

— Ik breng je hier iemand, Father Brent, waar je op moet passen.

— O, en jij het, Jim Treble ? Wat meen je ? Kom binnen.

De oude man sloft naar binnen, gevolgd door Jim, die Fox heeft opgenomen en in zijn armen draagt. Een petroleumlamp wordt ontstoken en verspreidt spoedig een zwak, geel licht. Jim zet de jongen op een stoel. De oude man kijkt hem nieuwsgierig aan.

— Wie is dat, Jim ?

— Komt er niet op aan, Father Brent. Die knaap

moet een poosje uit de buurt. Weet te veel. Houdt hem vannacht hier en zorg, dat hij niet ontsnapt.

— Dat zal hem niet zo gemakkelijk vallen, hi, hi ! Enkel voor vannacht, Jim ?

— Morgen, in de loop van de dag kom ik, of Steven 'm wel ophalen. Zorg voor hem.

— Ik zal 'm morgenochtend wat te eten geven, Jim. Maar . . . eten kost geld !

— Morgen krijg je wel wat van me. Doe nu wat je gezegd is en nogmaals, let goed op, dat hij er niet tussenuit gaat !

— Laat dat maar aan mij over, hi, hi !

Jim verlaat het vertrek en enige ogenblikken later hoort Fox hem wegrijden. Hij is met de oude man alleen, nog steeds een gevangene en bijna niet in staat zich te verroeren . .

HOOFDSTUK III.

Tweeërlei plannen.

De volgende dag baart het enige verwondering, dat men Foxie niet aan zijn werk ziet doch men slaat daar in het eerst niet al te veel acht op. Als hij echter bij het schaftuur nog niet is komen opdagen en ook niet in de schuur blijkt te zijn gaat men er anders over denken. Vooral Walt zoekt de gehele farm af en vraagt zelfs verlof, na schafttijd de nabije omtrek te paard te verkennen. Maar hij keert onverrichterzake terug. Waar kan die Fox zitten ? Wat is er gebeurd ?

Intussen heeft de eigenaar van de ranch, Bellhurst, iets eigenaardigs ondekt. Een paar kleine, ronde gaatjes bij het slot van zijn brandkast ! Hij piekert erover en spreekt dan met zijn vrouw.

— Zou jij denken, dat er verband is tussen die verdwijning van Fox en . . . ?

— Eerder zou ik aan mijn eigen eerlijkheid gaan twijfelen ! is het antwoord van de vrouw, die veel met de vrolijke knaap opheeft.

Walt wordt er bij geroepen.

— Niets gevonden, hé Walt. Zeg, wat denk je dààrvan ?

Bellhurst toont de cowboy wat geschiedt is met de brandkast.

Walt trekt zijn hoed achterover en krabt zich op het hoofd.

— Is dat nu pas ontdekt ?

— Ik heb ze er nooit eerder in gezien.

— Het lijkt erop, dat ze geprobeerd hebben, erin te komen !

— Ze ! ja ! Maar wie ? Walt, je bent een goede, oudere vriend van Fox, denk jij, dat hij er wat mee uit te staan heeft ?

— Wat denkt U nu van me ? Nooit van z'n leven !

— Het is goed, Walt. Dat dacht ik ook. Maar we moeten de jongen opsporen. Er is hier iets niet in de haak !

— Ik zal m'n ogen en oren openhouden, baas !

Walt gaat heen.

Als hij vertrokken is, zegt Bellhurst tegen zijn vrouw, dat het toch veilliger zal zijn, het geld, dat in de brandkast is, en dat nogal een aardig sommetje vertegenwoordigt, er voor de nacht uit te halen.

— Maar waar moet je het laten ?

— Ik kan het vandaag niet meer naar de bank brengen. We bergen het onder de haardsteen, weet je, waar wij het vroeger plachten te verbergen, toen we nog geen brandkast hadden.

Het geld wordt uit de kast gehaald, een grote tegel van de haardplaat opgetild en vervolgens komt het in de open ruimte te liggen, die onder de tegel zichtbaar wordt. Deze laatste wordt er weer opgelegd, wat as erover gestrooid en uiterlijk is er nu niets van te merken dat zij van haar plaats is geweest en dat er een bergruimte is.

— Ziezo, voor vannacht is het veilig ; morgen breng ik het naar de bank in de stad, zegt Bellhurst, zijn handen afvegend.

Maar zal het veilig zijn ? Een vreemde schaduw valt door de kamer, van een gestalte, die de zonnestralen onderschept, die door het venster vallen. Maar het duurt slechts even, en Bellhurst noch zijn vrouw merken het.

Black Jim en zijn weinig minder schurkachtige vriend Hop werken die ochtend gewoon. Ze praten weinig met

elkaar, maar hun blikken zeggen elkaar genoeg. Hun poging van de afgelopen nacht is mislukt, maar zij geven het niet op. Die drommelse jongen ook ! Jim heeft nog geen gelegenheid gehad naar Father Brent te gaan, maar Fox zit daar goed, vindt hij. Hoofdzaak is, dat de knaap verwijderd blijft van de ranch, tot zij hun slag geslagen heben. En zodra hij daartoe kans ziet, maakt Jim een afspraak met Hop. Hij heeft wat vernomen. Vannacht zal misschien . . .

Walt heeft ook een plan, maar het is van een beter gehalte ! Hij heeft een boodschap laten zenden naar Fox' ouders, die op slechts een paar uur afstand wonen en 's avonds nog is de zuster van de jongen gekomen. Het is een knap meisje, maar haar gezicht drukt nu slechts onrust uit over het lot van haar jonge broer. Walt's plan is, de volgende morgen zeer vroeg naar het dichtsbij gelegen spoorwegstation te gaan te paard ; daar zal hij de trein nemen naar . . . ? Waarheen ? Hij heeft er niemand iets over verteld. Maar hij is in ieder geval paraat. De geschiedenis met de brandkast bevalt hem niet. Hij heeft al zo eens om zich heen gekeken, wie van de lui op de ranch voor verdenking in aanmerking zouden kunnen komen. Maar hij zou het waarachtig zelf niet weten. Hij is nog niet zolang daar, en kent zijn collega's nog maar slecht. Of zouden vreemden het gedaan kunnen hebben ? De gedachte, dat Fox er iets mee zou uit te staan hebben, verwerpt hij onmiddellijk. Het is wel mogelijk, maar dan . . . als lijdende partij. Wacht eens ! Als lijdende partij ? Zou de jongen iets overkomen zijn van de zijde der « inbrekers » ? Zou hij iets ontdekt hebben ? Dan moest er vannacht een en ander gebeurd zijn ! De afgelopen nacht ! . . .

... ...

In de duisternis, buiten de slaapzaal, fluisteren twee mannen.

— Ik weet, waar de oude de « poet » verborgen heeft !

— Wij kunnen nu niets doen. Die « vliegende cowboy » is op pad. Hij is niet op zijn bed, dat heb ik gezien.

— Hij is verliefd, of hij loert op óns . . .

— Hij heeft geen verdenking op ons, dat heb ik wel bemerkt !

— We zullen moeten wachten tot morgen. Dan wordt het geld naar de Bank gebracht ; en onderweg . . .

— Zullen we onze slag slaan !

... ...

Fox zit met de oude alleen in de verlaten hut. Het is er ellendig, mistroostig en stil. De oude dut telkens wat in ; dan zinkt zijn kin op zijn borst en wordt hij met een snurk weer wakker en Fox kijkt het aan en voelt zich miserabel. Zijn koorden doen hem pijn ; ze schrijnen om zijn nog tere polsen. Het magere lichtje op tafel walmt en maakt dreigende schaduwen op wanden en zoldering. Of er nooit een eind komt aan die nacht ! Het is alsof het al dagen geleden is, dat de gemene Jim hem hier bracht en toch is het slechts sedert een paar uur ! Het lampje staat vrij dicht in Fox' nabijheid. Hij krijgt een idée. Het is een wanhopig idée en er is weinig kans van slagen, maar hij wil het proberen. Zijn polsen zijn wel gebonden, maar zijn vingers kan hij gebruiken ; hij haalt de lamp naar zich toe, door zich voorover te buigen over de tafel. De oude slaapt juist weer. Het glas is heet om aan te pakken, maar hij weet het van de lamp af te krijgen. Als de pit maar niet uitwaait ! Maar dat doet ze niet ; de jongen brengt het touw, waarmee zijn polsen gebonden zijn, boven de

vlam. Het zal langzaam gaan, maar het zal toch uiteindelijk moeten gelukken, denkt hij, 't door te branden. Het touw wordt zwart en met roet bedekt, maar het wil niet branden. Nog wat dichter in de vlam ! Zijn huid schroeit. Hij uit een gesmoorde kreet van pijn . . . de oude wordt wakker ! Hij kijkt de jongen slaapdronken aan, begrijpt dan, wat hij bezig is te doen. Hij grinnikt.

— Je bent een slim ventje, hi, hi ! Maar Father Brent heeft ook z'n ogen niet in z'n zak ! Hij haalt de lamp onder de handen van de jongen vandaan en zet zorgvuldig het glas er weer op. Dan kijkt hij Fox met zijn kleine oogjes opmerkzaam aan.

— Die touwen doen je pijn, niet ?

Fox antwoordt niet, maar drukt zijn handen in z'n schoot.

— Als je me belooft niet weg te lopen, zal ik ze losmaken voor je.

Fox kijkt hem ongelovig aan.

— Geef hier ! De man grijpt zijn handen en peutert de knopen los, die door het trekken vaster zijn gaan zitten, zodat de paar enkele tanden, die hij in de mond heeft staan, eraan te pas moeten komen.

— Maar je moet me beloven, nogmaals, niet weg te lopen, anders doe ik het niet. Je hebt nog niets gezegd.

Fox denkt na.

— Allright ! zegt hij dan.

Ook de touwen om zijn enkels worden nu losgemaakt en het eerste wat de knaap doet, is zich eens uit te rekken en de pijnlijke plekken te wrijven om de bloedsomloop te herstellen. Zijn handen zien spierwit en in zijn voeten heeft hij geen gevoel. Al zou hij weg willen lopen, hij zou niet kunnen !

— Zo is het beter, hé ? zegt de oude man en hij heeft weer zijn grinnikend gezicht. Fox kijkt hem dankbaar aan.

— Maar hier blijven, hoor ! Anders krijg ik het aan de stok met Jim !

Jim ! Als hij die naam hoort, laat Fox de moed weer zinken en valt hij neer op z'n stoel . . .

Eindelijk breekt de dag aan. Grauw morgenlicht kruipt door de groezelige ruitjes van de hut. Father Brent sloft naar een kastje aan de wand en haalt er wat etenswaar is. Dan gaat hij naar buiten, na Fox nogmaals toegevoegd te hebben « Hier blijven ! », om even later terug te komen met een kom geitemelk, die hij voor hem neerzet. De jongen laat het zich goed smaken, al kan hij met zijn stijve handen nauwelijks de kom vasthouden. Hij is de oude man dankbaar, die tenminste wat menselijk gevoel toont en neemt zich voor zijn voorspraak te zijn als Walt zich eens met het zaakje zal bemoeien. Want dat staat bij Fox vast, als hij gered wordt uit de handen der bandieten zal het door Walt zijn, zijn bewonderde vriend.

De oude man is geen erg opwekkend gezelschap en saai gaan de uren voorbij. Fox' benen zijn nog zo stijf als een stok en lopen gaat nog moeilijk, vooral in de ochtenduren ; later op de dag wordt het wat beter. Aan ontvluchten hoeft hij niet te denken ; trouwens hij heeft het de oude man beloofd en al weet hij niet zeker of je een belofte, onder zulke omstandigheden gedaan, moet houden — hij wil hem niet in ongelegenheid brengen. Als Jim komt, is het tijd genoeg ; ofschoon hard lopen hem niet al te best zal afgaan ! Zo gaat ook de rest van de dag voorbij ; Father Brent doet Fox een paar vragen : wie hij eigenlijk is en waar hij vandaan komt. Maar als Fox hem vertelt van het snode voornemen van Jim en zijn makker, schijnt de oude hem niet te begrijpen. Hij is wat doof en dat bemoeilijkt bovendien de conversatie. De nacht gaat in en nog is Jim niet teruggekomen om hem af te halen. De benen hebben zich langzamerhand her-

steld, en nu begint Fox er toch in ernst over te denken, er tussenuit te knijpen. Het zou hem gemakkelijk vallen en kan die ellendige Jim het de oude niet meer kwalijk nemen, want hij is over tijd. Bovendien : hoe zou het op de ranch gaan ? Vandaag moet hij 'n beetje verdoofd zijn geweest door de gebeurtenissen, dat dit hem niet eerder heeft beziggehouden ; maar thans, terwijl hij in het halfdonker op een soort legerstede ligt, dringt het in volle duidelijkheid tot hem door. De ranch ! Mr Bellhurst ! En wat zullen die kerels, die Jim en zijn kameraad, nu uitvoeren ? Er moet toch gewaarschuwd worden ! Hij moet eruit ; hij heeft geen minuut te verliezen. Maar waar is hij ? En hoe zal hij in de nacht de ranch kunnen bereiken ? Langs allerlei kronkelpaden is hij hier gebracht ; paden, die zelfs bij daglicht moeilijk zijn te onderkennen !

Toch zal hij het proberen. En als hij zo gelukkig is de ranch te bereiken, zal hij Walt vragen Father Brent te beschermen. Hij heeft er geen besef van, hoe ver het kan zijn . . .

Het lampje staat op tafel en verspreidt zijn schamel licht. In een hoek, die er door in het donker wordt gelaten, is de legerstede van de oude man. Fox richt zich op, kijkt en luistert. Father Brent schijnt te slapen ; hij hoort het aan de geluiden, die deze maakt. Dan stapt hij op de vloer. Aankleden behoeft hij zich niet, want hij is al die tijd nog niet uit de kleren geweest. Om naar deur te sluipen heeft hij niet veel tijd nodig. En die deur is ook niet gesloten ; hij behoeft de klink maar op te lichten . . .

Buiten is het donker, stikdonker. Fox kan met recht geen hand voor de ogen zien. Hoe wil hij dan de weg vinden ? Maar hij moet dóórzetten : cowboys hebben toch een zeker instinct voor de weg en hij is toch een cowboy, al is hij het dan ook nog niet voor de volle honderd procent ! Tastend zoekt hij zich een weg en

bonst tegen een boom op. Beduusd blijft hij even staan, en hij ziet sterren voor de ogen, die hem echter geen licht geven ! Dat kwam aan ! Even later struikelt hij over struikgewas en takken, die hem om de benen slaan. Hij wil zich ergens aan vast grijpen, maar voelt een stekende pijn in de hand ; hij heeft in de dorens gegrepen. De dorens houden hem vast en scheuren ook zijn kleren. Neen, langs deze weg gaat het niet. Fox weet zich los te rukken en wendt zich naar een andere kant, doch na een paar passen gedaan te hebben, botst hij tegen een der wanden van de hut op. Hij kan zich absoluut niet oriënteren en staat verloren in de duisternis. Een stapel houtblokken, daar opgetast, valt in elkaar met rommelend geluid, veel geraas makend in de stilte van de nacht. Zó komt hij er nooit ! Wie weet of Father Brent niet ontwaakt is en wat deze met hem zal doen, wanneer hij ziet, dat zijn onvrijwillige gast tracht te ontsnappen.

Bovendien, zó loopt hij kans, hopeloos te verdwalen en dan is hij nog verder van huis. Fox neemt het besluit terug te gaan en de morgen af te wachten ; zodra het licht is, zal hij zijn poging herhalen. Als de oude man nu maar niet ontwaakt is ; misschien zou deze hem weer binden !

Zo vlug hij kan, strompelt de jongen, tastend langs de wand van de hut, terug naar de ingang. Voor hij binnengaat luistert hij aandachtig, maar hij hoort niets. Al is de oude dan wellicht ook even wakker geworden, zo is hij klaarblijkelijk toch weder ingeslapen, zonder iets te hebben gemerkt. Zonder verdere ongevallen bereikt Fox zijn legerstede en strekt zich daarop uit, in afwachting van de ochtend, die, naar hij hoopt, gauw zal komen. Hij wil wakker blijven ; het gaat regenen en eentonig ruist en pletst het op de bladeren en het dak . . .

HOOFDSTUK IV.

In het nauw gedreven.

Twee mannen rijden door de heuvels ; het morgengrauwen is pas doorgekomen en het is nog slechts schemerachtig licht.

— De hut van Father Brent kan niet ver meer zijn, Rinty, zegt de een.

— Het zal tijd worden ; welke kant moeten we uit ?

— Hierheen, dit smalle pad.

Zij rijden verder. De een heeft een rode kiel aan en zijn gelaat prijkt met een stoppelbaard ; de ander heeft een lichte blouse en een vrolijk, jong gelaat. Hoe komen ze bij elkander ? Als ze eindelijk de oude hut bereiken, stappen ze af en werpen de teugels over de paarden. Dan kloppen ze aan de deur en, als er niemand verschijnt om die te openen, lichten ze de klink op en stappen binnen met hun zware laarzen. In het vertrek is het nog vrij donker, doch ze zien nog net beweging in een hoek, alsof iemand zich daar wil verbergen.

— Hola, wie hebben we daar ?

— Te laat, denkt Fox, die zich juist gereed had willen maken zijn tocht te aanvaarden, doch de ruiters horende aankomen, zich weer fluks op zijn legerstede heeft geworpen. Nu kom ik niet meer weg !

De man met de rode kiel stapt op hem af.

— Wie ben jij nou ? vraag hij verwonderd, maar de knaap stevig bij de arm grijpend.

De jongere man komt erbij.

— Wat moet die jongen hier ?

— Hé, Father Brent, waar zit je ? !

Een gemompel stijgt op uit het bed in de hoek, gevolgd door een hartige geeuw Dan :

— Wie is daar ?

— Goed volk, ouwe ! Knocks en Rinty ! Lig je nog op je bed ? ! Kom eruit, we moeten je hebben.

De oude man gaat op de rand van zijn bed zitten en strijkt zich door de spaarzame haren, terwijl hij nogmaals geeuwt. Het bezoek is hem niet aangenaam, evenmin als dat van zoveel van die kerels als Knocks daar ; maar wat kan hij doen ? Hij begrijpt niet alles van wat ze van hem willen ; hij is hulpeloos tegenover ze. Soms brengen zij, of anderen, zware zakken met voorwerpen of geld bij hem, soms ook wel paarden, die ze later komen terughalen. Net als nu weer die jongen, waar hij opeens aan denkt. Hij heeft liever niet met hen te doen.

— Kom Brent, 'n beetje vlug ! Zit niet zo te suffen ! Je moet ons helpen ! zegt Knocks weer op norse toon. Geef ons eerst wat te drinken.

De oude sloft naar het muurkastje.

— Wie is die jongen ?

Brent haalt de schouders op.

— Jim bracht hem hier.

— Black Jim ? Wat heeft die aan de hand ? Kom eens hier, boy !

Fox komt schoorvoetend naderbij. Het is nu wat lichter in de hut ; het lampje is uit. De mannen zijn aan tafel gaan zitten en nemen een teug van wat Father Brent voor hen heeft neergezet. Knocks veegt zijn mond af met de rug van zijn hand en vraagt :

— Waarom heeft Black Jim je hier gebracht ? Daar zal wel een goede reden voor zijn. Vertel op, ik ben een goede vriend van Jim !

Maar Fox wendt zich minachtend af. De man maakt

zich kwaad en pakt hem hardhandig bij de arm, om hem weder naar zich toe te doen draaien. Hij schudt hem dooreen.

— Zul je spreken, kwajongen, of moet ik je mond openmaken ?

Hij wil Fox een klap toedienen, als Rinty, zijn metgezel zich ertussen mengt, de hand, die al opgeheven is, vastgrijpt en hem bits toevoegt :

— Laat dat, Knocks. Het is nog maar een jongen. Wees geen lafaard !

— Een lafaard ? Een lafaard ? Heb jij Knocks ooit laf gezien of bang ? Dat laat ik me niet zeggen, door niemand en door jou ook niet, al ben je m'n vriend.

— Dat woord zou ik maar niet te hard zeggen, Knocks ! Als je wilt, dat ik je vriend ben, laat dan die jongen onmiddellijk met rust ! Met kracht slingert hij de vastgehouden arm van de woesteling terug.

Maar deze, woedend zo gekapitteld te worden en oplopend van aard, staat op, werpt zijn stoel omver en stort zich op Rinty. Hij wil dezen een kaakslag toedienen, maar het lukt hem niet ; inplaats daarvan ontvangt hij zelf een hevige stomp en een duw, die hem in een hoek van de kamer doet belanden. Rinty wendt zich tot Fox om en roept hem toe :

— Smeer 'm ! Maak dat je wegkomt boy !

Fox kijkt toevallig een ogenblik Father Brent aan. Deze maakt met zijn ogen een beweging in de richting van de deur. De jongen maakt van de omstandigheden gebruik en vlucht het huis uit. Knocks brult hem toe te blijven waar hij is, maar Rinty heeft hem alweer opgevangen, als hij tracht Fox te grijpen. De beide mannen worstelen. Father Brent staat onthutst toe te kijken.

Buiten ziet Fox de paarden staan van de bezoekers. Op een ervan springen, is het werk van een ogenblik. Foxie kan rijden ! En hoe ! Met grote sprongen ver-

laat het paard de gevaarlijke plek, maar de jongen zit stevig in het zadel. Opeens schijnt het paard te voelen, dat het een andere last draagt dan gewoonlijk. Het steigert hoog, nogmaals en nog 'n keer, doch Fox laat niet los ; hij geeft geen kamp en drukt het dier de knieën in de flanken. Daar gaat het er vandoor !

Knocks heeft Rinty een vuistslag weten toe te dienen en zich uit diens greep losgemaakt. Ziedend van woede ijlt hij naar de deur. Als Fox even omkijkt, ziet hij hem in de deuropening staan en de vuist tegen hem ballen. De kerel gaat naar het overgebleven paard, springt in het zadel en zet de achtervolging in.

Fox heeft een voorsprong ; het is te hopen, dat hij die houdt. Hij zet zijn paard tot de grootste spoed aan. De wind blaast door zijn rossige haardos en zijn buis omhoog. De kerel achter hem schreeuwt en gebiedt hem staan te blijven, maar daar heeft de jongen natuurlijk geen oren naar en hij rent voort ; het is alsof de poten van zijn paard telkens slechts even de grond raken, met één gelijkmatige bons. De afstand tussen hem en zijn belager wordt groter ; Fox kijkt weer om en lacht ; een vrolijke, jongensachtige lach. Maar dit verbittert Knocks nog meer en hij verdubbelt zijn pogingen om zijn paard sneller te doen gaan.

Het staat nog te bezien, wie van de twee zal winnen ! De afstand blijft nu enige tijd gelijk. Het gaat heuvel op en heuvel af in stormachtig tempo. Het paard, dat Foxie berijdt blijkt een goed springer ; het springt met gemak dwars over het struikgewas heen en over verspreide rotsblokken. Daar snijdt de achtervolger een stuk van de weg af. Fox ziet het even later en wendt de teugel. Maar nu komt zijn paard op een ongelijk terrein, bezaaid met kleinere rotsstenen. Hier kan het paard niet zo snel gaan, wil het niet de kans lopen te struikelen ! De snelheid vermindert. Verderop is het voortgaan bijna onmogelijk. Knocks, die met volle vaart

dwars op de jongen is komen toerennen, moet afstijgen, evenals Fox. Hij schudt weer de vuist en roept hem wat toe.

— Staan blijven, zeg ik je ! Ik laat je niet ontsnappen ! Jim zal wel wat met je voor hebben en Jim is m'n vriend ! Kom hier !

Maar Fox is achter een rotsblok gedoken, en zoekt zich nu, van rots tot rots gaande, in gebukte houding, een weg, zo ras hij kan.

— Ik wil niet op zo'n wurm als jij schieten, want ze zullen niet zeggen, dat Knocks 'n lafaard is. Maar als je niet onmiddellijk staan blijft, dan zul je eens wat anders zien. Bij alle ! . . .

Fox gaat voort zo snel hij kan, kruipend waar hij kruipen moet, klimmend over hindernissen, zorgend zich niet bloot te geven. De kerel achtervolgt met taaie volharding, doch weet niet goed in welke richting hij zijn prooi zoeken moet. Bovendien is Fox jonger en vlugger. Hij werkt zich omhoog, het gaat heuvelopwaarts. De zon is opgekomen en het wordt al warm op die naakte hoogte. Fox zweet van inspanning, maar de man zweet ook en veegt zich woedend de ogen.

Bijna is de top bereikt. Maar dan ? Wat zal dat nog helpen ? Misschien zal de jongen de helling kunnen afrennen, iets waar Knocks niet zo vlug toe in staat zal zijn ; en wellicht zijn er aan de andere kant, beneden, bossen, waarin hij zich zal kunnen verbergen. Fox hoopt het. Eindelijk . . . de top ! Maar hier is geen bescherming meer ; hier staat hij, zichtbaar voor de achtervolger, die nog wel een eind achter hem is, doch reeds de laatste helling begint te beklauteren. En daar, vóór de knaap, daar is niet de glooiïng die hij dacht af te kunnen rennen, doch daar gaat de heuvel steil naar omlaag, zó steil, dat hij bijna recht in de diepte kan kijken !

Fox vindt het geraden, wat terug te gaan en weer bescherming te zoeken achter de rotsblokken, om op

die manier, langs de top gaande, zijn weg te kunnen vervolgen. Hoe zal hij de kerel kunnen ontlopen ? Hij wordt vermoeid, doch wil het niet voelen en gaat met grote inspanning voort. Als die man beneden het niet spoedig opgeeft . . .

Maar de man geeft het niet op. Als Fox het even waagt om de rand van een rotsblok heen te gluren, ziet hij, dat zijn achtervolger steeds hoger komt . . .

Dan dringt het opeens tot hem door, dat er ergens een geraas is, een rommelend geluid, waar hij nog niet eerder acht op heeft geslagen, beziggehouden als hij was door zijn vlucht. Onweer, dat kan toch niet zijn, bij deze heldere hemel, denkt hij bijna onbewust. Maar het geluid duurt voort. Fox kijkt omhoog en nu plotseling weet hij wat dat geluid te betekenen heeft ! Hij herkent het ! Het moet . . . een vliegtuig zijn ! Verward en verblijd kijkt hij omhoog, speurt de hemel af, naar alle windstreken. Dàar ! Dàar is het ! Hij ziet het, een donkere vlek in de blauwe hemel, niet eens zo klein meer. Werkelijk een vliegtuig ! Hij kan wel juichen, schreeuwen, springen om die ontdekking ! Zou het . . . zou het . . . Wàlt zijn ? Verder denkt hij niet, ook riet hoe dit redding zal kunnen brengen. Daar is een vliegtuig en dat is genoeg ! Hij haast zich weer naar boven, naar de kam van de heuvel, denkt niet aan de kerel, die achter hem aan zit en vergeet dat gevaar, hoewel een triomfantelijke kreet van de bandiet, die hem nu ontdekt, hem had moeten waarschuwen. Hij strekt slechts de armen hoog boven het hoofd naar de hemel uit, springend en dansend van ongeduld.

Het vliegtuig komt nader en nader, het geluid wordt al sterker. Maar wat een vreemde vliegmachine is het ! Is het er wel een ? Is het geen grote vogel ? Het lijkt meer op een reusachtige bij die in de lucht hangt en grote molenwieken draaien daarboven ! Het is . . . het is een « hélicoptère ». Een vliegtuig, dat rechtstandig

kan opstijgen en neerdalen en zelfs in de lucht kan blijven hangen, opgehouden door grote wieken, die snel ronddraaien. Een « molenvliegtuig ». Foxie heeft erover gelezen en Walt ervan horen vertellen, maar er nooit een gezien. En daar is er nu een en . . . het zal hem kunnen redden. Foxie maakt gebaren en roept en doet alle moeite de aandacht op zich te vestigen ; de aandacht van zijn belager is een ogenblik afgeleid. Maar slechts voor een ogenblik. Wat kan hem dat vliegtuig schelen ; hij klimt voort, zijn prooi zal hem niet ontgaan !

Fox popelt van ongeduld ; hij ziet zijn vijand meer en meer naderen. Zou men hem zien ? Ja ! Daar wuift iemand vanuit een raampje in het vliegtuig met een witte doek. Men heeft hem opgemerkt, gelukkig ! De hélicoptère nadert met grote snelheid en zakt daarbij steeds lager ; zij is nu heel dichtbij. Zij werpt een dik touw uit, een kabel ! ! ! Fox begrijpt de bedoeling . . . De machine is nu vlak boven hem . . . staat stil in de lucht . . . de wind, die zij veroorzaakt dreigt Fox omver te werpen ! Maar hij houdt stand, weet het touw te grijpen, dat daarna wordt ingehaald en verdwijnt voor de verbaasde ogen van zijn achtervolger, die op slechts een paar meters afstand is . . . , letterlijk in de lucht !

... ...

Sterke en rappe handen trekken de jongen op, en als hij in de cabine belandt, ziet hij daar . . . zijn zuster ! zijn vriend Walt ! en nog iemand, een militair, die hij niet kent, maar die tezamen met zijn zuster hem heeft opgehesen. Het weerzien is een feest ! Fox valt zijn zuster om de hals, schudt de handen van Walt en Rob, zoals de ander blijkt de heten.

Walt had die ochtend zijn plan volvoerd en was

naar het militaire kamp gereisd, waar hij zijn vriend Rob vond. Hij had deze een en ander uitgelegd en samen hadden zij verlof weten te krijgen er met de hélicoptère op uit te gaan ; ook omdat het een goede manier was, om eens te onderzoeken, waartoe deze nieuwe machine in staat was. Nu, ze had haar nut bewezen ! Ze was net op tijd gekomen.

— Maar Walt, onderbreekt Fox eensklaps het relaas van zijn wedervaren, dat hij aan 't doen is ; waar zijn die Black Jim en die andere kerel nu ?

— Black Jim ?

— Ja, hij was het die ik zag in het kantoortje en die me ontvoerde. Wie weet wat hij op het ogenblik uitvoert ! En Mr Bellhurst weet van niets ! . . .

— We moeten onmiddellijk in de richting van de farm !

En als ze niet ver meer ervan verwijderd zijn, zien ze beneden zich een eigenaardig tafereel als in een film. Een auto met een man erin rijdt over een smalle weg en wordt aangehouden door twee ruiters, die weinig goeds in de zin schijnen te hebben. De auto wil trachten te ontsnappen. Een worsteling ontstaat . . .

— Dat zijn ze ! Walt, dat zijn ze ! En ze vallen Mr Bellhurst aan, die in de Ford zit !

Walt laat de machine dalen tot vlak boven de plaats, waar de overval zich afspeelt. Daar beneden kijken ze verbaasd en onthutst toe. Een rits kogels, geschoten uit de mitrailleur aan boord van de hélicoptère slaat in het zand van de weg, vlak achter de onverlaten, die hevig geschrikt, een luchtsprong maken. Dan klinkt uit het venster van de cabine :

— Good morning, Mr Bellhurst ! U bent safe nu ! Vooruit kerels, laat vallen die revolvers. Handen omhoog en naar je paarden gemarcheerd, mars !

— Opstijgen en voor ons uit rijden !

— Mr. Bellhurst, ga Uw gang en zet Uw reis voort ! U gaat zeker naar de Bank ?

— O. K. boys, thanks ! is het antwoord van de verblufte Bellhurst, die later alles wel zal vernemen. De machine blijft laag, langzaam voortgaan in de lucht, achter de twee bandieten aan, de loop van het machinegeweer naar beneden gericht. En even later wordt door het radio-toestel aan boord de volgende boodschap gezonden :

« Hier vliegtuig H. C. 33. American Airforces. Roept Police-station Middlewood ! H. C. 33 American Airforces. Roept Police-station Middlewood. Twee bandieten op road 64 Foursprings. Road 64 Foursprings. Zend wagen om over te nemen. »

De vliegmachine drijft de onverlaten in de richting van Middlewood en is er direct bij met een waarschuwingsschot, als zij trachten links af te wijken om in de heuvels te ontkomen. Ontsnapping is onmogelijk !

Halverwege de afstand naar de stad, zien de luchtreizigers reeds de politiewagen in volle vaart komen afstuiven ; en nu duurt het niet lang meer, of de schurken zijn door de sheriff en zijn mannen overgenomen.

... ...

Boven op de hooizolder worden nog genoeg bewijzen gevonden van de schuld der beide schurken. Zij hadden er een geheime bergplaats van gestolen goederen van gemaakt en pas een flinke slag geslagen. Het waren hun voetstappen, die Fox die nacht hoorde . . .

Nu is het avond. Walt en Fox' zuster staan zacht te praten bij het hek van de Bellhurst Farm. Fox zelf zit er bovenop, en luistert aandachtig. De maan schijnt en Walt heeft zijn ukelele in de hand ; hij heeft een paar liederen gezongen voor het meisje, en zij vindt

dat hij een sympathieke stem heeft. Nu vertelt hij haar over zichzelf.

— Mijn geschiedenis is niet lang, Cora . . . Mijn vader is directeur van een vliegtuigfabriek, van eenvoudig man opgeklommen. Ik krijg later de zaak, maar, zei mijn vader, « ga eerst de wereld in. » Toen ben ik cowoy geworden, net als mijn vader vroeger was. Ik heb dit nog nooit aan iemand eerder verteld, Cora. « Ga de wereld bekijken, boy, » zei hij . . . « en breng een vrouw mee » !

Even is er een stilte na die woorden.

Dan klinkt Fox' frisse jongensstem :

— Die behoef je niet ver te zoeken, Walt !

Een schalkse blik vergezelt die woorden. Cora bloost in het maanlicht en slaat de ogen neer. Walt grijpt in verwarring naar zijn ukelele en zingt : « I love you, dear. . . ! »

EINDE.

BELANGRIJK BERICHT.

Zoals wij U in N° 77 mededeelden bevonden zich in die oplaag 12 gekenmerkte exemplaren. Dit kenteken bestond er in dat op de laatste bladzijde onderste regel het woord moeder gedrukt stond. Degene die een van deze gekenmerkte boekjes bezit moet dit aan ons inzenden met duidelijke vermelding van naam en adres en U ontvangt een nieuw boekje en een volledig Far-Westverhaal.

Zie goed Uw boekje N° 77 na.

De Uitgever.

Drukkerij Van Haver
St-Niklaas

VERSCHENEN IN DEZE REEKS :

Nr. 60. De Eed van de Rode Buffel.
Nr. 61. Herrie om de Circle D Ranche
Nr. 62. De jacht op een outlaw.
Nr. 63. De verborgen geweren.
Nr. 64. De schat in de Snowtop.
Nr. 65. Piraat speelt Veedief.
Nr. 66. De doder van de Kreep-pas.
Nr. 67. De heilige Schuld.
Nr. 68. Mister X knapt het op.
Nr. 69. De Geheime Corral.
Nr. 70. De Verdronken Veestapel.
Nr. 71. De Moord op de Renbaan.
Nr. 72. Frank Kruger wordt Sheriff.
Nr. 73. De list van Buffelhoren.
Nr. 74. De goudader in de Old Corner
Nr. 75. Frenchy Crook rijdt weer.
Nr. 76. Easy Grant in actie !
Nr. 77. Het einde van Ted Killer.

Uitgeverij « D E P A L M »
36, Ommeganckstraat
A N T W E R P E N